

Sygn. akt VI Gz 253/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Joanna Rusińska (spr.)

Sędziowie SO Małgorzata Bartczak – Sobierajska, SO Zbigniew Krepski

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2018r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. Ś.

przeciwko (...) sp. z o.o. w K.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 21 lipca 2017r., sygn. akt V GNc 590/16

postanawia

1. oddalić zażalenie,
2. kosztami, od których pozwany był zwolniony obciążyć Skarb Państwa.

Małgorzata Bartczak – Sobierajska Joanna Rusińska Zbigniew Krepski

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 lipca 2017 r. Sąd Rejonowy w Toruniu oddalił wniosek pozwanej spółki o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, jako nieuzasadniony (art.168 § 1 k.p.c.) i w konsekwencji odrzucił sprzeciw jako spóźniony na podstawie art. 504 § 1 k.p.c. (sygn. akt V GNc 590/16). W uzasadnieniu orzeczenia Sąd ten stwierdził, że odpis nakazu zapłaty został doręczony na adres pozwanej spółki ujawniony w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego poprzez awizo, zaś pozwana spółka nie wykazała, że nie podjęła tak doręczonej przesyłki sądowej bez swej winy. W szczególności nie zostało wykazane, że spółka zmieniła adres.

W zażaleniu pozwany zarzucił Sądowi I instancji naruszenie art. 133 § 2 k.p.c., art. 139 § 3 k.p.c. w zw. z § 6 i § 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12.10.2010 r. w sprawie szczegółowe trybu doręczeń pism sądowych w sprawach cywilnych oraz art. 45 Konstytucji RP i art. 6 Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności twierdząc, że nie miał możliwości zapoznania się z przesyłką sądową zawierającą nakaz zapłaty, zaś zarzucając naruszenie art.168 § 1 k.p.c. podał, że wadliwa jest konstatacja Sądu Rejonowego o winie pozwanej w niepodjęciu przesyłki sądowej.

W oparciu o takie zarzuty skarżący domagał się uchylenia postanowienia o odrzuceniu sprzeciwu, gdyż nie upłynął jeszcze termin do wniesienia sprzeciwu, ewentualnie o dokonanie na podstawie art. 380 k.p.c. oceny postanowienia o oddaleniu wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu. Ponadto pozwany wniósł o zasądzenie od powoda kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Argumentacja pozwanego związana z wadliwym doręczeniu przesyłki sądowej jest całkowicie chybiona.

Zarzut naruszenia art. 133 § 2 k.p.c. poprzez jego pominięcie jest nieuzasadniony albowiem w sprawie miał zastosowanie art. 133 § 2a k.p.c., który wprowadza jako zasadę dokonywanie doręczeń przedsiębiorcom i wspólnikom spółek handlowych, wpisanym do rejestru sądowego na podstawie odrębnych przepisów, pod adresem podanym w rejestrze.

W przedmiotowej sprawie, przesyłka sądowa dla pozwanej spółki została wysłana na adres ujawniony w KRS (k.51), który nadal widnieje jako aktualny.

Zgodnie z art. 139 § 3 k.p.c., pisma dla osób prawnych, organizacji, osób fizycznych podlegających wpisowi do rejestru albo ewidencji na podstawie odrębnych przepisów - w razie niemożności doręczenia w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających z uwagi na nieujawnienie w rejestrze albo w ewidencji zmiany adresu, a w przypadku osób fizycznych miejsca zamieszkania i adresu - pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, chyba że nowe miejsce zamieszkania i adres są sądowi znane. Natomiast według art.139 § 4 k.p.c. o skutkach zaniedbania ujawnienia w rejestrze zmian poucza sąd rejestrowy przy doręczeniu postanowienia o pierwszym wpisie, dlatego odwołanie się skarżącego do orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 6.2.2009 r. IV CZ 7/09 (LEX nr 1353283), zapadłego na tle art. 139 § 2 k.p.c., nie decyduje o skuteczności zażalenia.

Tym samym nieuzasadnione są zarzuty naruszenia art.45 Konstytucji RP i art. 6 Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Nie ma racji skarżący wskazując na naruszenie art. § 6 i § 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12.10.2010 r. w sprawie szczegółowe trybu doręczeń pism sądowych w sprawach cywilnych tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz.1222, dalej powoływane jako „rozporządzenie”).

W aktach sprawy znajduje się zwrócona przez pocztę, skierowana do pozwanego przesyłka z odpisem nakazu zapłaty, a na kopercie i dołączonym do niej formularzu dowodu doręczenia znajdują się stosowne adnotacje poczty, iż pozwanego nie zastano pod wskazanym adresem i przesyłkę pozostawiono w oddawczym urzędzie pocztowym, umieszczając w skrzynce pocztowej stosowne zawiadomienie, a następnie, po upływie tygodnia zawiadomienie takie umieszczono w skrzynce ponownie (k.40). Adnotacje te wskazują na postępowanie urzędu pocztowego zgodne z przepisem art. 139 § 1 k.p.c. oraz § 7 ust. 1 rozporządzenia wydanego na podstawie art. 131 § 2 k.p.c.

W szczególności, na formularzu doręczenia przesyłki jest adnotacja, w jakich datach awizowano przesyłkę z podpisem doręczającego. Prowadzi to do wniosku, że wskazane potwierdzenie odbioru przesyłki sądowej traktować należy jako dokument urzędowy określony w art. 244 k.p.c. (por. m.in. postanowienie SN z dnia 30.4.1998 r., III CZ 51/98, OSNC 1998, nr 11, poz. 189 oraz postanowienie SN z dnia 15.11.2002 r., V CZ 140/02, LEX nr 57239).

Strona, która zamierza fakty te podważyć, zmuszona jest, zgodnie z art. 252 k.p.c., przeprowadzić dowód przeciwny. Pozwany obowiązkowi temu w sprawie niniejszej jednak nie sprostał, albowiem nie wykazał, iż przy doręczaniu mu odpisu nakazu zapłaty nie pozostawiono w skrzynce pocztowej awiza, co spowodowało nieodebranie korespondencji sądowej, a w konsekwencji naruszenie ustawowego terminu do wniesienia sprzeciwu.

Bezzasadny jest zarzut naruszenia art.168 § 1 k.p.c., bowiem pozwany nie podał żadnych okoliczności, z których wynikałoby, że bez swej winy nie odebrał korespondencji kierowanej na adres ujawniony w KRS jako aktualny. Jeżeli spółka kapitałowa nie prowadzi działalności pod adresem ujawnionym w rejestrze adresem i nie zmienia adresu, musi się liczyć z konsekwencjami wynikającymi z art. 139 § 3 k.p.c. i art. 133 § 2a k.p.c.

Z tych względów, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji - pkt 1. Rozstrzygnięcie w zakresie pkt 2 znajduje podstawę w treści art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Małgorzata Bartczak – Sobierajska Joanna Rusińska Zbigniew Krepski

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)